

FELLSIDE

M.R. CAREY

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

M.R. CAREY este pseudonimul unui prozator din Marea Britanie. A scris pentru DC și Marvel, contribuind la seriile *X-Men* și *Fantastic Four*, care s-au bucurat de foarte mare succes. Cărțile sale figurează frecvent în *New York Times*, pe lista celor mai bine vândute romane grafice. A publicat și alte tipuri de romane și a semnat scenariul unui film produs la Hollywood.

NEMIRA

Ca, de dragul discuției, un mesaj de *rămas-bun*.

Al doilea: Jess Moulson își ia obligațiile în serios. Poate că s-a dus să vadă ce mai face o persoană la care încă mai ține. Un prieten sau o rudă apropiată.

Sau poate că este vorba despre cu totul altceva. Poate că acolo a apărut altă fantomă, de data aceasta fantoma unui băiețel, care a murit într-un incendiu când viața abia îi începuse. Care nu cunoaște terenul. Care s-a rătăcit și o așteaptă pe ea.

La distanță de câți kilometri și ani?

Și vieți?

Dacă acesta este adevărul, Naz speră ca Jess să-l găsească pe băiat. Își dorește un final fericit pentru amândoi.

Am fost și eu acolo unde ești tu acum, îi șoptește ea băiatului (iar soapta ei străbate bezna, așa că poate o va auzi). Știi ce simți. Noaptea se întinde la nesfârșit și lumina din tine se stinge și nu ai de ce să te agăți.

Ține-te bine, puștiule!

Și repetă-ți numele până când ea va veni!

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI – CINE VA PIERI ÎN FOC.....	7
PARTEA A DOUA – VREMURI FOARTE GRELE.....	55
PARTEA A TREIA – STAREA DE GRATIE.....	159
PARTEA A PATRA – NOI ÎNȘINE NE CREĂM LUCRURILE DE CARE AVEM NEVOIE	441

PARTEA ÎNTÂI

CINE VA PIERI ÎN FOC¹

¹ În orig.: *Who by Fire* – titlul unui cântec al lui Leonard Cohen (n. tr.).

E tare aiurea să te trezești din somn și să nu mai știi cine ești.

Jess Moulson, care nu avea habar că ar purta acest nume – sau oricare altul –, se pomeni culcată în așternuturi albe, într-o cameră albă, năpădită de amintiri în roșu, galben și portocaliu. Culorile astea se contopeau și se scindau la nesfârșit, scăpate de sub control, învâluind-o în căldura lor ca dogoarea care-ți arde obraji atunci când deschizi prea repede ușa de la cuptor.

Cineva tocmai îi spusese ceva pe un ton destul de insistent. Își amintea vocile, scăzute și foarte aproape de fața ei.

Fața ei... Acum, că se gândea la ea, avea senzația că nu mai era a ei. Încercă s-o întrebe pe una dintre femeile în alb care intrau și ieșeau de unde-i vine senzația asta, dar nu era în stare să deschidă prea mult gura și, când o deschidea, nu putea să scoată decât câteva sunete sparte și hârâieli foarte dureroase.

Femeia se aplecă peste ea și îi vorbi cu foarte multă blândețe. Era mai tânără și mai drăguță decât Jess, dar tot reușea să aibă un aer autoritar. O clipă, Jess nu-și dădu seama ce anume putea să fie femeia aia. Cel mai probabil era asistentă sau doctoriță, dar, în acele prime minute de dezorientare totală, ar fi putut să o confunde cu un fel de măicuță, spunându-și că, în ciuda tuturor dovezilor, ea trecea acum printr-o criză spirituală.

– N-ai să fii în stare să vorbești câteva zile, îi spuse femeia. Nici măcar să nu încerci. Ți-au fost afectați plămânii și mucoasa gâtului și nu se vor vindeca dacă forțezi prea mult.

Deci asistentă, nu măicuță. Iar buba era la plămâni și la gât. Înseamnă că sufletul îi era în regulă, deși numai sănătos nu și-l simțea.

Jess făcu un gest cu brațul fără perfuzie. Nu ca să sugereze că nu ar interesa-o informația, ci ca să ceară mai multe. Dar asistenta ori nu a înțeles, ori n-a vrut s-o bage în seamă și a plecat fără să-i mai spună nimic.

Așa că Jess a rămas singură, simțindu-se nu numai frustrată, ci și speriată. Expresia de pe chipul asistentei fusese una foarte bizară. Plină de compasiune, dar și de ceva asemănător cu reticenta sau precauția. Oare Jess avea vreo boală transmisibilă? Și dacă da, atunci de ce s-a apropiat atât de mult de ea?

Însă n-a apucat să-și facă prea multe griji din cauza asta. În organismul ei era ceva ce o trăgea la somn. Așa că cedă în fața lui – capitulare repetată de mai multe ori în acea primă zi. Perioadele de luciditate erau scurte. Somnul era superficial și bântuit de șoapte ale multor voci diferite. Și aceleași întrebări o obsedau de fiecare dată când se trezea, de fiecare dată când ieșea cu greu din bezna aceea, aidoma unui înotător care reușește să ajungă la suprafață chiar înainte de a-i ceda plămânii.

Unde sunt? Cum am ajuns aici? Ale cui sunt gândurile astea? Ce s-a întâmplat înainte?

Erau mai multe asistente care-și făceau de lucru în jurul ei, nu una singură. Și fiecare părea a avea propria-i misiune. Jess tot spera ca măcar una dintre ele să-i răspundă la întrebările pe care nu le putea pune. N-avea cum să nu fi învățat asta la cursul de îngrijire medicală. Dacă un pacient se trezește din comă, trebuie să-l pui la curent cu ce s-a întâmplat. „Ai avut un accident foarte urât“, îi zici. Sau „Ai fost atacat și jefuit și ai fost lăsat să mori lângă o stație de metrou.“

Parcă asta îi suna cunoscut. Și o mie de amintiri zvâcniră la gândul ăsta. Stațiile de metrou făcuseră dintotdeauna parte din viața ei, deci probabil că locuia în Londra. Dar nu-și putea aminti nimic care să susțină ipoteza unui accident sau a unui jaf. În mintea ei era un gol – la fel cum este conturul rămas într-o foaie de ziar după ce ai decupat o figurină. Și după aia arunci ziarul sau îi dai foc. Deocamdată ea nu mai era Jess, ci o echivocă lipsă a lui Jess.

Iar atunci când a început să-și amintească, a copleșit-o aceeași senzație de confuzie totală, pentru că nu-și amintea decât trezirile anterioare. Iată că prima zi nu fusese deloc prima. Era aici de mult mai mult timp, alternând stările de conștientă și inconștientă, trăind un singur moment neguros, prelungit la nesfârșit.

Trezirile anterioare fuseseră diferite de cele mai recente. Atunci dezorientarea ei fusese depășită de o foame disperată, de nestăpânit. Era dependentă de droguri, iar amintirile acelea îi provocaseră o reacție aproape fizică, de parcă mintea ei comprimată și-ar fi recăpătat forma obișnuită. Și avea nevoie de o doză. Avea nevoie să se simtă bine. O dată chiar se chinuise să se dea jos din pat și, cu toate perfuziile alea agățate de ea, se târâse până aproape de fereastră, intenționând să iasă pe acolo și să se ducă la cârciuma Hay Wain, ca să facă rost de niște heroină de la traficanții de acolo. Pe fereastră se vedeau câteva clădiri înalte și cerul, dar nu-și putea da seama cât era până jos. Totuși Jess fusese hotărâtă să încerce. Numai că au apărut femeile în uniforme albe și au oprit-o.

Acum, amintirea asta îi stârni din nou nevoia de droguri, doar că era mai atenuată. Mai ușor de ținut în frâu. Foamea ei de droguri nu mai era atât de puternică, nu-i mai dădea frisoane, n-o mai îmboldea să coboare din pat. Stătea cuminte, într-un ungher al minții ei, cerând politicos să i se acorde atenție.

Iar ăsta era un lucru înspăimântător. Întrucât, odată cu amintirile despre dependența ei, au venit altele, împinse spre suprafața minții de o forță interioară. O singură dată încercase să se lase de droguri, iar episodul acela nefericit o făcuse să nu-și mai dea seama de trecerea zilelor și a săptămânilor. Dacă acum se

afla iarăși la dezintoxicare, probabil că zăcea în patul ăsta de foarte multă vreme. *și cărți*

O speria și senzația ciudată din obraji. Parcă nu-i mai aparțineau. Parcă îi aplicase cineva o mască din argilă parfumată și uitase să i-o mai dea jos după ce se întărise.

În ziua a treia a încercat să se ridice în capul oaselor. Au apărut în goana mare femeile în uniforme albe și au culcat-o la loc.

– Vreau o oglindă, le-a spus ea, cu un fel de urlet abia murmurat, aidoma celui mai prost sufleur din lume. Vă rog, dați-mi o oglindă!

Femeile în alb au schimbat priviri neliniștite, iar una dintre ele a luat o hotărâre. A ieșit câteva clipe și s-a întors cu o pudrieră micuță, probabil luată din poșeta unei colege. A ținut-o apoi în fața lui Jess, care și-a văzut propriul chip holbându-se la ea. Șocul a fost unul foarte dur, pentru că nu era în stare să recunoască acel chip din oglindă.

Însă nu era vorba despre amnezie. Știa foarte bine cum trebuie să arate. În niciun caz cum se vedea ea acum. O, da, era o copie destul de bună, care ar fi putut să păcălească un străin. Și nici nu arăta atât de rău – cu condiția să stea nemișcată. Ba da, arăta. Ochii îi erau umflați, ca după foarte mulți pumni. Pielea îi era prea întinsă și lucioasă pe ici, pe colo. Și avea culoarea nesănătoasă a burții de pește mort, de ai fi zis că a trăit un an sau doi ca Osama Bin Laden, ascunsă într-o grotă din munți.

Iar când încerca să vorbească, fața ei se transforma într-o imagine de coșmar. Partea dreaptă a gurii era imobilă, fără viață. Așa că partea stângă, mai însuflețită, se strâmba și se pocea într-un șir de grimase oribile. Dispăruse orice urmă de simetrie și ajungeai acum să-ți dai seama că nici nu existase vreuna.

– Te simți bine? o întrebă sora care ținea pudriera cu oglindă.

Cu blândețe. Ca atunci când examinezi o rană.

Jess nu era în stare să-i răspundă. Pentru că nu exista niciun răspuns care să cuprindă toate emoțiile ce o năpădiseră.

În noaptea aceea, părți din trecutul mai recent îi reveniră în somn. Vocile care șopteau erau tot acolo, ca și cum la căpătâiul ei se purtau mii de conversații. Iar odată cu ele a apărut și un sentiment de vulnerabilitate, senzația că ar zăcea goală într-o piață publică. Însă nu era singură acolo, ci înconjurată de o mulțime de oameni. Oameni invizibili, dar atât de mulți, încât unii nici nu aveau loc, astfel încât stăteau claie peste grămadă deasupra ei, așa cum curge melasa caldă dintr-o tigaie.

Jess nu mai visase din copilărie, totuși acum vedea foarte multe imagini. Își ținea fața – o variantă miniaturală – în palme, apoi își răsfirea degetele și o lăsa să cadă. Iar și iar. Uneori foșnea atunci când cădea, alteori se auzea un zângănit sau nu se auzea nimic.

Și apoi a apărut focul care se înălța înaintea ei.

Urcându-i până în gură.

Cuibărindu-se în ea.

Se trezi tremurând în camera încălzită de spital, pe care respirația ei lipicioasă o răcorea. Respirația i se oprise în gât, ca un dumicat îndărătnic, și trebui să o fragmenteze.

– Ce-am pățit? croncăni ea la infirmiera care venise să-i ia temperatura și tensiunea de dimineață.

În aer se simțea aroma micului dejun, dar Jess nu era în stare să înghită nimic, așa că trebuia să se mulțumească doar cu mirosul.

– A fost un incendiu, nu-i așa că a fost un incendiu? Spune-mi! Te rog!

– Ar trebui să...

– Să mă odihnesc. Știu, știu! Dar nu pot până nu-mi spui. Te rog!

Infirmiera o privi lung, ca și cum ar fi vrut să-i dezvăluie ceva. Însă nu zise decât:

– O să-l întreb pe domnul doctor.

Și o înveli mai bine pe Jess, împăturind faldurile apretate ale cearșafului cu eficacitatea rece a unui maestru de origami.

– Te rog, șopti din nou Jess atunci când chipul infirmierei se apropie de al ei.

Libris

Își imagina că i-ar fi fost greu să o refuze de la distanța aia. Și se pare că avea dreptate.

– Da, a fost un incendiu, spuse cam fără voie infirmiera, în timp ce netezea încă o dată cearșafurile.

– Unde... a fost? o întreabă Jess, simțind acum doar niște junghiuri fierbinți în gât.

Credea că poate duce la capăt conversația, câtă vreme se limita la cuvinte foarte scurte.

– În apartamentul tău. Apartamentul tău a luat foc, cu tine înăuntru. Când nu erai... în stare să te miști.

Când eram drogată, își traduse Jess. Mi-am dat foc la apartament când eram drogată. Cine face așa ceva? Numai cineva care vrea să se distrugă și pe el, și pe toți cei din jur.

Amabilă, mintea îi prezentă un montaj fotografic. O statueta din rășină, înfățișând un dansator chinez cu un flaut. Un abajur în formă de balon cu aer cald și cu două nimfe în nacelă. CD-urile ei cu muzică folk. Cărțile ei. Albele ei cu fotografii. N-a mai rămas nimic?

– Cât... de rău? întrebă ea.

– Foarte! Serios, ar fi bine să nu te mai gândești. N-o să te ajute să-ți revii.

Și infirmiera se retrase repede. Lui Jess i se păru că voia să se îndepărteze suficient de mult, ca să nu mai fie nevoită să facă față și altor întrebări.

În momentul acela apără o altă imagine.

John.

Chipul lui, numele lui, semnificația chipului și a numelui. Dumnezeu mare, dacă a murit John? O copleși panica, urmată, o secundă mai târziu, de un val de speranță dezgustătoare. Dacă John era mort...

Fără să-și dea seama ce face, se ridică în capul oaselor. Dar nu reuși să rămână așa și se prăbuși amețită la loc, pe perne.

Trebuia să afle. Așa că își cruță puterile, ca să poată pune mai târziu întrebările potrivite, și încercă să-și refacă forțele – inexistente acum – prin exerciții. Nu reuși să-și sprijine greutatea în coate decât

câteva clipe, dar repetă mișcarea toată dimineața, hotărâtă să stea așa din ce în ce mai mult timp.

Vizitele aveau loc la ora unsprezece, însă doctorul trecea pe lângă ușa lui Jess fără măcar să încetinească pașii. Era urmat de un cârd de studenți aferți, care se opreau o fracțiune de secundă ca să se holbeze înăuntru, de parcă Jess ar fi fost vreun manechin din vitrina unui sex-shop.

Chiar atunci.

Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută singuri. Jess se opinti și își puse picioarele pe dușumea. Apoi își scoase canula din încheietura mâinii. Capătul rămas liber trasă o linie roșie, neregulată, pe cearșaful alb.

Nu-i era deloc ușor să stea în poziție verticală, dar, odată ridicată în picioare, reuși să-și transforme legănarea ca de bețiv într-un fel de mers înainte, alegând cu grijă momentul potrivit în care să-și ridice piciorul și să-l așeze iarăși jos.

Se îndreptă spre ușă cu viteză de reluare a fazelor de fotbal la televizor și izbuti să străbată distanța de trei metri într-un minut și jumătate. Ieșitul din rezervă se dovedi mai problematic, pentru că lovi din greșală ușa cu cotul și aceasta începu să se închidă, acționată de un mecanism cu arc. Trebui să se sprijine de ea ca s-o țină cât de cât deschisă cât să treacă prin spațiul acela îngust. Imediat ce ieși, ușa se închise în spatele ei și, o clipă, își imagină că scăpase. Însă asta se întâmpla pentru că se uita înspre dreapta, iar umflăturile din jurul ochilor îi răpiseră vederea periferică.

Nu observă mâna care a apucat-o de braț, puțin mai jos de umăr. Nu o strângea tare, dar a împietrit-o. Și apoi a auzit o voce:

– Domnișoară Moulson, trebuie să vă rog să intrați înapoi în rezervă.

Și Jess se întoarse târșându-și îndelung picioarele. Femeia din fața ei nu era îmbrăcată în uniformă albă, ci într-una albastră-închis, peste care avea o vestă de un galben fosforescent. Era o polițistă, cam de aceeași înălțime ca ea, dar mai solidă și, posibil, nu la fel de slăbită, ca să poată fi doborâtă chiar și de o adiere de vânt.

Făcută șah mat dintr-o singură mișcare, Jess își pierdu imediat și bruma de energie pe care o avea.

Și o năpădi din nou starea de spaimă și confuzie. Ce căuta polițista asta aici? O păzea pe ea? Și dacă da, asta însemna că era sub protecție sau arestată?

Atât de năucitoare era ultima întrebare, încât o eclipsă, câteva momente, pe cea despre soarta lui John.

– De ce? croncăni ea.

Destul de vag, dar nu era în stare de mai mult.

Polițista se încruntă. Tenul ei întunecat, cu pistrui, o duse pe Jess cu gândul la propria-i imagine din oglinda pudrierei – la chipul ei de o paloare nefirească, de ființă care a trăit în grotă.

– Pentru că ești arestată. N-ai știut?

Acum știa. Informația asta putea fi considerată un pas înainte. Reuși să bâiguie din nou:

– Pentru ce?

O fracțiune de secundă, femeia își schimbă expresia – o umbră de îndoială, sau poate de îngrijorare, îi traversă chipul, dispărând la fel de repede cum apăruse.

– Pentru crimă, domnișoară Moulson, spuse ea. Ești acuzată de crimă.

Și se apropie de Jess, ca și cum ar fi intenționat s-o împingă înapoi în rezervă. Dar Jess nu se clinti din loc, mai mult din cauza uluirii care o cuprinsese decât din vreun spirit de frondă. Crimă? se întrebă ea. Pe cine am...

– Trebuie să te întorci imediat în rezervă, zise polițista. Nici nu am voie să stau de vorbă cu tine. Eu trebuie să-i împiedic pe ceilalți să discute cu tine.

– Pe cine... găfâi Jess.

Coridorul se legăna ca o navă în furtună. Nu se putea mișca, deși ar fi făcut o excepție dacă s-ar fi prăbușit chiar acolo.

Polițista o apucă din nou de braț. Se aplecă peste ea și împinse ușa – fără efort, cu o singură mână, pe când Jess nu ar fi reușit nici dacă s-ar fi împins cu toată greutatea în ea.

– Te rog, domnișoară Moulson! spuse polițista. Intră înapoi în rezervă! Dacă-ți văd avocatul, îl anunț că te-ai trezit.

Dar Jess ajunsese prea departe ca să renunțe acum.

– Cine? șopti ea iarăși. Cine... a murit? John? John... a...

– Avocatul tău îți va da toate detaliile, o asigură polițista.

Însă, când văzu că Jess nu voia să se miște, oftă din greu și ridică din umeri.

– Un băiețel, zise ea. De zece ani. Pare să fi fost un accident, dar asta-i doar părerea mea neavizată. Tu ai declanșat incendiul și, din câte am înțeles, ești acuzată de crimă.

Acum o ținea cu ambele mâini de braț – o mână deasupra și cealaltă dedesubtul cotului – și încerca s-o întoarcă spre rezervă. Însă părțile corpului lui Jess nu mai comunicau între ele. De la brâu în sus se putea mișca, șoldurile i se puteau răsuci, dar picioarele nu se urneau din loc.

Nu cunoștea decât un singur băiat de zece ani. Și pe acela destul de vag. Numele lui îi răsări în minte de nicăieri și îl rosti cu buzele, dar fără să poată scoate vreun sunet.

Alex.

Alex Beech.

Și acum își dădu seama că se prăbușea. Însă podeaua o respinse, ca și cum i-ar fi fost silă să o atingă.